

[Miljøministeren]

ved behandlingen af lovforslaget og i de lange samråd, vi har haft, mener jeg der blev vundet tilslutning til, at dette ankenævn vil fungere mest praktisk således, som vi har foreslået det i det foreliggende lovforslag.

Ideen om at lade planstyrelsen indgå som et sekretariat har heldigvis også vundet forståelse, men derfra og så til at lade denne planstyrelse være den endelige ankeinstans var altså et spring af principiel karakter, som ville have ændret ankefunktionen ganske væsentligt.

Man har spurgt, om ikke ministeren mangler en mulighed for at styre ved at udøve en overordnet styring. Jeg har i svaret på spørgsmål 6 sagt, at en styring af hele dette område langt bedre sker gennem retningslinjer og gennem ministerens beføjelser i forbindelse med den regionale, kommunale planlægning fremfor gennem en konkret stillingtagen til en meget lang række enkeltsager.

I forbindelse med klagespørgsmålet har jeg, som det også tidligere er blevet udtrykt af min forgænger, accepteret en formulering i betænkningen, således at det, vi kaldte »individuelle, væsentlige interesser«, nu udstrækkes en anelse, således at større foreninger eller bevægelser, der har en interesse i sagernes afgørelse, kan få ankemulighed.

Endelig har der været hele spørgsmålet om at overføre kompetence til kommunerne. Som lovforslaget giver udtryk for, og som fremsættelsestalen også understreger, er det ønsket at imødekomme de synspunkter, som hr. Svend Erik Hovmand og hr. Niels Andersen her har givet udtryk for, nemlig at overføre kompetence til kommunerne. Der er her ingen forskel på det principielle synspunkt fra venstre og de konservative og så ministeriet. Vi har blot sagt, at det måtte sikres, at enkeltafgørelser ikke ødelægger helhedsplanlægningen, og det har vi villet sikre os ved, at disse enkeltafgørelser ikke kunne træffes på et tidspunkt, hvor planlægningsfunktionen ikke var endeligt afsluttet. Vi har derfor måttet opretholde de formuleringer, som findes i betænkningen, og som bygger på mine bemærkninger ved forskellige samråd, som jeg skriftligt har bekræftet. Deri ligger ikke et ønske om ikke fortsat at overføre kompetence til kommunerne. Jeg har egentlig forstået det således både for hr. Svend Erik Hovmands og hr. Niels Andersens og også i og for sig for hr. Thorndahls vedkommende, at

der er en forskel, ikke i princippet, men med hensyn til hastigheden, hvormed en sådan overførsel skal finde sted.

Det glæder mig, at der er nogenlunde enighed blandt alle de politiske partier om, at der med dette lovforslag sker en forenkling. På længere sigt vil denne forenkling betyde, at amtsrådene og hovedstadsrådet ikke længere skal inddrages i de enkelte konkrete zonelovssager, hvilket for alle borgere må betyde en mere overskuelig adgang til at få behandlet deres egne sager og spørgsmål.

Når vi ikke har kunnet acceptere de forskellige ændringsforslag, ligger der mange principielle og også detaljerede synspunkter bagved. Jeg må her henvise til den lange redegørelse og de meget store bilagsmængder, der er optrykt i forbindelse med betænkningen, og som er udtryk for ministeriets kommentarer til og vurdering af de enkelte forslag.

Til slut vil jeg gerne endnu en gang takke for den meget velvillige og positive modtagelse, som principperne i dette lovforslag har fået i udvalget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2
forkastedes, idet 43 stemte for, 86 imod.

Ændringsforslag nr. 5 samt ændringsforslag nr. 3 og 4
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6
forkastedes, idet 21 stemte for, 109 imod.

Ændringsforslag nr. 8 betragtedes som bortfaldet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 6.

Ændringsforslag nr. 7, § 1 med de foretagne ændringer og §§ 2 og 3
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling